

L'actriu estrena la pel·lícula *Aquesta nit o mai de Ventura Pons*

Lloll Bertran, l'invent del segle

La Lloll Bertran està a gust amb l'èxit. El públic l'adora i ella es fa estimar. Mentre triomfa amb el program de TV3 *El joc del segle*, estrena pel·lícula de Ventura Pons. Un moment dolç per a una actriu veterana. La fama no serà efímera.

La veu plora? ¿Per què plora la veu? La veu es desespera. La Vanessa acaba d'ensorrar-li l'anunci. Ella no se n'adona. La planxa de vapor, l'invent del segle, l'ha traspalsada. Ella no vol planxar les camises del seu home; que se les planxi ell. Ella s'ha fet hostessa per fer altres coses a la vida, no es va casar per planxar les camises de ningú. La veu vol fer l'anunci. El públic, des de casa, també plora. Plora de riure.

La Vanessa, tendra i desgavellada, és esperada cada dijous, com el veritable invent del segle. La Lloll Bertran, amb perruca rossa i minifaldilla lluenta és la reina de TV3.

"Així que em vaig posar a treballar en *El joc del segle* vaig perdre sis quilos; això sí, els vaig perdre d'una manera deliciosa. En Celdoni va dir: '¡Ep!, ens quedarem sense Lloll'. A en Celdoni, li agrada trobar-hi teca".

La Lloll Bertran és així. Directa. Franca. Casolana. Ella ho resumeix dient que és de comarques, per a més detall, d'Igualada. Quan comença a parlar no para. I en Celdoni Fonoll, el seu home, surt a cada quatre paraules. Tanta abundància de paraules només serveix per a dibuixar-la. Ella és gest i modulació de la veu. Les seves respostes se'n van per les puntes dels dits, de tant que s'explica amb les mans.

Molts la volen comparar amb la Mary Santpere o amb Rosa Maria Sardà. Ella es limita a dir que li està bé, que totes dues actrius li agraden. En aquesta comparació, però, hi ha la voluntat de posar-li l'etiqueta de la manera més ràpida possible. No sigui que la Lloll s'escapi.

L'etiqueta més immediata és la de "tieta". No debades ella havia fet de tieta radiofònica al programa de Sal-

vador Alsius de Catalunya Ràdio. Però aleshores ens quedarem amb mitja Lloll. Ella és actriu.

—¿En Puyal mana molt?

—Jo estic en la glòria treballant amb l'amo Puyal. És molt disciplinat, intel·ligent i sap comunicar-se amb tot l'equip. Sempre cal algun capdavanter que tibi la corda. Jo tinc un coet al cul, però ell encara més. Ell no para mai. ¡Però és d'una duresa tan tendra!

—¿La Lloll Bertran és tan bona persona com sembla?

—No sóc la Mare Teresa de Calcuta, però més aviat sóc de les que van amb el liri a la mà. Amb el temps, també, aprens a posar la mà davant el liri. A vegades sóc massa tova. Quan interpreto personatges malèvols em sorprenç a mi mateixa.

—¿Ets perversa?

—No. Gens.

—¿Saps que m'han dit que tens morbo?

—M'agrada que em diguis això, m'encanta. Em sembla que és el primer cop que m'ho diuen.

—M'ho va dir en Ferran Torrent.

—M'ho apunto. Suposo que el morbo, el pots donar de moltes maneres. A vegades amb un gest la gent pot pensar: aquesta dona és una fera.

—Però, ¿tu t'agrades molt?

—Jo no he tingut mai complexos. Això sí, quan tenia 14 anys i veia aquella cara d'ulls blaus, de model, me les mirava. Després amb els anys, de cop i volta t'adones que no canviaria el meu físic per res. Jo em miro i sé que no sóc una dona bonica, però arregladeta faig goig. No dec ser el *sex-symbol* dels noranta, però es necessiten actrius de tota mena, no poden sortir sempre paies bones. L'únic que demanaria si tornés a nàixer és que no em fessin tan cadadubtes

—O sigui que ets insegura...

—Molt. Sort que em puc arpenjar en una bona branca de Fonoll. Els actors pel fet de treballar amb la vida i amb la gent potser som més vulnerables.

—¿Exigent amb la feina?

—Meticulosa, perepunyetes. Això em ve del meu signe. Sóc Virgo. Els d'aquest signe som molt autocrítics. Però vigilo molt que això no se'm converteixi en una obsessió.

—Virgo, ¿Deu-n'hi-do!

—Els Virgo som molt perseverants. Som un signe de terra. A mi, m'encanta assaborir els plaers d'aquest món. Som gent que toquem de peus a terra, però que tenim l'esperit flotant. M'agrada aquesta combinació.

—I ambiciosa...

—Sóc ambiciosa, però la meua ambició és sana. Com més lluny, millor; però sense convertir-se en cap obsessió malditosa. En cap moment he anat a cops de colze amb ningú. Puc dormir bé.

—¿I tu, n'has rebut algun, de cop?

—No, mai m'han fet la trabanqueta.

—De totes maneres, previsor, sí que ho deus ser, perquè abans de jugar-te-la d'actriu, vas treballar a la Caixa de Manresa.

—Quan vaig acabar COU jo ja veia que volia ser actriu i que ningú no em podia frenar. Però estava a Igualada i hi veia moltes pegues. A vegades tens por. De teatre, em semblava que en faria tota la vida, encara que fos d'aficionat. I vaig

"M'encanta assaborir els plaers".

Aquesta nit o mai

L home de la seva vida és en Celdoni Fonoll. No hi ha dubte.

Però, com passa sempre, té molts altres homes amagats a l'armari. En Lluís Pasqual, en Puyal, en Flotats, els tres Tricicles, en Joan Borràs, l'Anglada, l'Alsius i en Ventura Pons.

"¡Ai! Venturós Ventura" exclama la Lloïl només de dir-ne el nom. Ara la Lloïl estrena per segona vegada pantalla de la mà de Ventura Pons, amb *Aquesta nit o mai*. Lloïl Beltran està satisfeta de la pel·lícula: "Estic segura que si la Mari Pili va ser un boom, aquesta serà un boom doble. Funcionarà molt bé; els de la Mari Pili els tenim assegurats. La gent l'està esperant".

La Lloïl Bertran està contenta. L'estrena de la pel·lícula li coincideix amb el punt més viu de la seva carrera llarga. L'èxit de la televisió no és cap improvisació. Fa molts anys que s'ho treballa. A ella, li agrada parlar de sort.

Els seus fans l'adoren. L'èxit no l'espanta. No pensa posar-se cuirasses. La Vanessa és la nineta dels seus ulls, dels ulls de tots els que fan el programa i de tot el públic. ¿"El joc del segle" repetirà la temporada que ve?. Ella no ho sap, però pensa que és possible.

A. M.

decidir de començar Dret. Al cap d'un any ho vaig deixar. Mentre treballava al Registre de la Propietat, vaig fer unes oposicions a la Caixa de Manresa. També, vaig començar a estudiar magisteri i tot i que no m'hi veia, vaig decidir d'acabar-ho. Sóc senyoreta. Però hi ha un moment que t'adones que les coses van per un altre costat. Va ser quan vaig començar a l'Institut del Teatre.

—¿I la família?

—A casa em deien: potser no tindràs mai un duro, però seràs feliç.

—¿Sempre et pregunten si tindràs fills?

—Amb els fills ja hi pensem... És d'aquelles coses que vols i dols. Em va impressionar quan vaig llegir que Simone de Beauvoir deia que l'únic que no havia fet era tenir fills.

—¿T'agrada anar vestida de senyora?

—Jo no sóc com les "petitsuísses" que amb bambes i texans queden bé. A mi, em fascina la moda dels anys quaranta i cinquanta. M'agrada la manera com anava vestida la Lauren Bacall. M'agraden les línies masculines perquè et fan molt femenina. La faldilla estreta, pam, el barret, pam, la cintura cenyida, pam...

—Tú tens cintura.

—Això sí, les dentetes, les orelles i la cintura, ho tinc petit. Tota la resta és un bé de Déu.

—Però si fessis de Lauren Bacall no podries fer de tieta.

—Faria de *sex-woman* de comarques. M'encanta aquest toc de comarques. Com a actriu puc fer tots els papers de l'auca. M'han tocat personatges una mica Magnani i m'han sortit molt bé.

—I en Celdoni Fonoll no té la duresa d'en Bogart. ¿Llavors què passaria?

—En Fonoll podria guanyar en Bogart en molts terrenys. És un home molt apassionat. En Celdoni pot ser tendre i salvatge a la vegada.

—Tu ets la primera famosa independentista que té el país.

—Jo no vull ser bandera de res. Crec que Catalunya ha de ser independent amb la mateixa naturalitat que sóc catalana. Jo respecto molt les nostres institucions i crec que hem de traure el màxim partit de l'autonomia. Com diu en Carbonell: "que la prudència no ens faci traïdors". Quan parles d'independència ja et veuen amb el mocador i disparant. La independència no és terrorisme, és llibertat. A mi, m'encanta ser catalana.

Assumpció Maresma